

Doručeno: 23. IV. 2007

9 Ca 261/2004-43

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně

v právní věci žalobce:
, advokátem se sídlem
proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních
údajů se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, z
advokátem se
žalobě na přezkoumání rozhodnutí Předsedy Úřadu pro
ochranu osobních údajů ze dne 20.8.2004, č.j. 2502/997/RKP/04/813/04-OLP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.8.2004, č.j. 2502/997/RKP/04/813/04-OLP a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 17.5.2004, č.j. 12/04/SŘ-OSR, se **zrušují** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,-Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce,

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 20.8.2004, č.j. 2502/997/RKP/04/813/04-OLP, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad) ze dne 17.5.2004, č.j. 12/04/SŘ-OSR, jímž byla žalobci udělena pokuta ve výši 40.000,-Kč za porušení § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobce na svých internetových stránkách pravidelně zveřejňoval přijatá usnesení Rady a Zastupitelstva měst. v úplném znění, tedy včetně osobních údajů osob, o jejichž

záležitostech bylo na těchto zasedáních orgánů města jednáno. Zveřejněná usnesení obsahovala osobní údaje účastníků majetkoprávních vztahů se žalobcem, tj. zájemců o koupi, nájem nebo směnu pozemků, zájemců o koupi rodinného domu v rozsahu jméno, příjmení a adresa trvalého bydliště. Dále došlo ke zveřejnění osobních údajů žadatelů o zpětvzetí návrhu na přivolení soudu k výpovědi z nájmu bytu z důvodu nezaplacení nájemného v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a v jednom případě také včetně výše poplatku z prodlení. Dále došlo ke zveřejnění osobních údajů zájemců o výměnu bytu ve vlastnictví města a zájemců o uzavření nájemní smlouvy k bytu v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a v jednom případě byla zveřejněna i adresa bytu, který má být předmětem nájemní smlouvy. Žalobce ve svém vyjádření k zahájení řízení ze dne 7.4.2004 uvedl, že publikování přijatých usnesení rady a zastupitelstva města chápe jako sekundární proces poskytování informací, přičemž primárně jsou informace zveřejňovány na zasedáních zastupitelstva, která jsou veřejná a přístupná všem občanům a kde jsou osobní údaje osob, o nich se jedná, zveřejňovány bez omezení. Poukázal na ust. § 13 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, které definuje postup úředníků městského úřadu vůči občanům a nijak neomezuje právo občana získávat informace i jinými způsoby než nahlížením do usnesení, tedy i prostřednictvím zveřejnění na úřední desce, nebo prostřednictvím elektronických médií. Protože ust. § 16 zákona o obcích nijak explicitně nevymezuje obsah pojmu „neobčan“ města, nelze vyloučit účast osob při projednání záležitostí na veřejném jednání zastupitelstva, i když nejsou občany měst. Případné redukování nebo anonymizování usnesení by nebylo v souladu s právem občana města získávat informace jejich zveřejněním.

Žalovaný uvedl, že pokuta byla žalobci udělena za porušení § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů proto, že přijatá usnesení zastupitelství a rady jsou v plném znění včetně osobních údajů publikována na internetových stránkách města bez souhlasu subjektů údajů. Tím získali ke zveřejňovaným osobním údajům přístup všichni uživatelé internetu, tj. neomezený okruh osob a došlo k narušení soukromého života osob, o nichž bylo na zasedáních jednáno. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně konstatoval, že právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce porušil citované zákonné ustanovení tím, že nedbal práva na ochranu soukromého a rodinného života osob, o jejichž záležitostech se jednalo na zasedání orgánů města. Při stanovení výše sankce pak správní orgán přihlédl k tomu, že uvedené zveřejňování přijatých usnesení je běžnou praxí a tyto údaje jsou zveřejňovány dlouhodobě a ve velkém rozsahu.

Žalovaný správní orgán se dále ve svém rozhodnutí vypořádával s námitkami rozkladu podaného žalobcem proti rozhodnutí o udělení pokuty.

Žalobce v rozkladu namítal, že město nemá způsobilost naplnit podstatu správního deliktu uváděného v rozhodnutí, neboť se necítí být správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů a dále, že neprovádí zpracování osobních údajů na základě žádného zvláštního zákona. V doplnění rozkladu pak žalobce namítal, že ačkoli správní orgán došel k závěru, že žalobce zpracovával v projednávaném případě osobní údaje podle zvláštního zákona, tj. zákona o obcích, neuvedl ve svém rozhodnutí přezkoumatelné důvody, které vedly k tomuto závěru. Na podporu svého názoru, že žalobce nezpracovával osobní údaje na základě zvláštního zákona provedl žalobce rozbor ust. § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů včetně poznámek pod čarou. Dále žalobce namítal jako nepřezkoumatelný názor správního orgánu I. stupně, že v souvislosti se správou majetku provádí město „systematické“ zpracovávání osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů. Proti vyjádření Úřadu, že účast právního zástupce v rozkladové komisi předsedy Úřadu není právně relevantní, žalobce namítal, že správní orgán je povinen postupovat v úzké součinnosti s účastníky řízení a dát jim vždy příležitost hájit svá práva a

své zájmy. Žalobce žalovanému dále vytkl, že nebyl informován o jmenování členů rozkladové komise a že je tím žalobce krácen na svém právu posoudit případné skutečnosti nasvědčující vyloučení osob, které se účastní řízení na straně odvolacího orgánu.

Žalovaný posoudil podaný rozklad a uvedl, že se jedná o nepochopení principu ochrany osobních údajů. Konstatoval, že shromažďování evidence a projednávání osobních údajů fyzických osob, které vstupují do majetkoprávních vztahů se žalobcem, jakož i údajů nájemníků obecních bytů v souvislosti s placením, resp. neplacením nájemného a osobních údajů zájemců o obecní byty je zpracováním osobních údajů ve smyslu definice zpracování uvedené v § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce je správcem ve smyslu definice správce uvedené v § 4 písm. j) tohoto zákona. Jedná se o zpracování osobních údajů pro výkon činnosti v samostatné působnosti měst. Samostatnou působnost žalobce pak upravuje zákon o obcích. Ten je v tomto případě zvláštním zákonem podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů a žalobce zpracovává osobní údaje nutné pro plnění povinností vyplývajících z tohoto zvláštního zákona. Zpracování osobních údajů nemusí stanovit zvláštní zákon výslovně, ale může správci stanovit určité povinnosti a právě splnění těchto zvláštním zákonem stanovených povinností může být závislé na zpracovávání osobních údajů. Žalovaný zhodnotil, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou uvedeny důvody zpracovávání osobních údajů žalobcem podle § 5 odst. 2 písm. a) pro výkon samostatné působnosti žalobce na základě zvláštního zákona, zákona o obcích. Poznámky uvedené v zákoně pod čarou nejsou relevantní, nemají právní závaznost a zvláštním zákonem podle citovaného ustanovení může být i zákon, který výslovně nemá v textu upraveno zpracování osobních údajů. Systematičnost zpracování je pak dle žalovaného v tomto případě dána samotným výkonem této činnosti s určitým záměrem, tj. shromažďováním osobních údajů zájemců o koupi, nájem nebo směnu nemovitostí a nájemníků obecních bytů. Tato činnost s osobními údaji se provádí opakovaně, tedy systematicky. Žalovaný neshledal důvodnou námitku žalobce, že nebyl zpraven o jmenování členů rozkladové komise s tím, že rozkladová komise je pouze poradním orgánem předsedy úřadu, není orgánem procesním a nerozhoduje v tomto řízení. Rozkladová komise je jmenována předsedou Úřadu z řad odborníků na ochranu osobních údajů, avšak jejich doporučení odvolací orgán nemusí při konečném rozhodování akceptovat. Žalovaný dospěl k závěru, že v souladu s ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů může žalobce jako město zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů a je také liberováno v souladu s ust. § 18 písm. b) citovaného zákona od ohlašovací povinnosti, to však platí pouze pro zpracování osobních údajů a jejich projednávání v rámci samostatné působnosti města dané zákonem o obcích, ne však pro zveřejňování osobních údajů projednávaných v orgánech města. Takto zveřejňovat osobní údaje lze pouze se souhlasem subjektů údajů. Zveřejněním přijatých usnesení žalobce porušil právo na ochranu soukromého a osobního života subjektů údajů, a proto se žalovaný správní orgán ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně ohledně uložení sankce za porušení ust. § 5 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů a dále i ohledně výše této sankce z důvodu nezávažného následku protiprávního vztahu, jemuž odpovídá udělení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Žalobce potvrdil, že přijatá usnesení ze zasedání zastupitelstva obce a ze zasedání rady obce v dobré víře zveřejňoval na svých internetových stránkách, jejich publikování však nepovažuje za protiprávní, naopak tím vychází vstříc uplatňování práv občanů na nahlížení do těchto dokumentů, zakotvených v § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., jakož i práv všech osob na svobodný přístup k informacím podle ust. § 5 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Žalobce tímto způsobem současně zajišťuje realizaci zásady dostupnosti všech rozhodujících aktů orgánů obce široké veřejnosti,

jinak zabezpečované jen prostřednictvím úřední desky ve smyslu § 112 zákona o obcích. Žalobce dále v podané žalobě uplatnil několik námitek:

Žalobce namítal nedostatek zákonného podkladu pro zahájení řízení a rozhodnutí. Dle názoru žalobce bylo řízení o uložení pokuty zahájeno z podnětu kontrolních zjištění úřadu, ačkoli úřad žádnou kontrolu podle zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole nikdy nevykonal. Žalobci nebylo oznámeno zahájení kontroly, nebyl pořízen protokol o výsledcích kontroly, žalobce nebyl seznámen s obsahem kontrolního protokolu. Blíže nespecifikovaná kontrolní zjištění žalovaného tedy nemohou být podkladem pro zahájení řízení, natož pro vlastní správní rozhodnutí.

Žalobce namítal nedostatek náležitostí rozhodnutí. Poukázal na ust. § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) s tím, že v odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí. Skutek není dostatečně určitě vymezen a odůvodněn. Žalovaný úřad nezjistil spolehlivě skutkový stav věci. Z rozhodnutí nelze zjistit, publikování kterých konkrétních usnesení či dat žalovaný žalobci vytýká, ani v jaké době se sankcionovaného jednání měl žalobce dopustit. Nebylo ani zjištěno, zda majitelem předmětných internetových stránek je skutečně žalobce, resp. kdo tyto konkrétní stránky spravuje a umísťuje na ně informace.

Žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí rovněž v délce lhůty stanovené k zaplacení pokuty a ve stanoveném způsobu plnění.

Namítal, že podle § 47 odst. 2 správního řádu lhůta k plnění nesmí být kratší než stanoví zvláštní právní předpis. Uvedl, že zákon č. 101/2000 Sb. lhůtu k plnění nestanoví, nýbrž v ust. § 46 odst. 7 ukládá, že pokutu vybírá úřad a vymáhá územní finanční orgán podle zvláštního předpisu. Tím je zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků neboť výnos pokut je příjmem státního rozpočtu a tedy z ust. § 1 odst. 1 a 2 citovaného zákona vyplývá pro úřad povinnost postupovat při stanovení pokuty podle tohoto zákona. Podle zákona 337/1992 Sb. činí lhůta k plnění 30 dnů. Uložil-li tedy žalovaný žalobci v rozhodnutí lhůtu k plnění kratší než stanoví zvláštní právní předpis, je takové rozhodnutí nezákonné. Je nadto nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v rozporu s ust. § 47 odst. 2 správního řádu neuvedl ustanovení právního předpisu, podle kterého o lhůtě plnění postupoval. Rozhodnutí dále ukládá žalobci zaplatit pokutu bezhotovostním převodem, ačkoli podle ust. § 59 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků jde zaplatit kterýmkoli tam vyjmenovaným způsobem. Ani pro omezení způsobu platby tak dle žalobce úřad nemá zákonný podklad.

Žalobce namítal, že nemá deliktní způsobilost. Je toho názoru, že ust. § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., které měl porušil, se vztahuje na případy, kdy je zpracování osobních údajů pro určitý účel stanoveno přímo zákonem nebo je nutné pro plnění povinností stanovených zákonem. Kromě zákonů uvedených v poznámce pod čarou jde zde například o případ, kdy je obci výslovně zákonem uloženo vést seznamy voličů podle zákona č. 491/2001 Sb. nebo evidenci obyvatel podle zákona č. 133/2000 Sb. Žalovaný se dopustil nezákonné rozšiřující interpretace právního předpisu, když usoudil, že majetkoprávní vztahy spadají do samostatné působnosti obce, a proto je zákon o obcích zvláštním zákonem ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Podle tohoto výkladu může být dle občanského zákoníku či obchodního zákoníku správcem v podstatě každý občan jako účastník majetkoprávních vztahů. Zákon o obcích neupravuje žádné vedení evidence účastníků majetkoprávních vztahů, neukládá obci provádět zpracování osobních údajů účastníků majetkoprávních vztahů ani plnění jiných povinností při uzavírání smluv. Žalobce tedy není správcem osobních údajů a nemůže mít deliktní způsobilosti podle ust. § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

Nadto z dikce ust. § 4 písm. e) a f) zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že shromažďováním osobních údajů se rozumí systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování. Podle dikce tohoto ustanovení se tedy musí jednat o činnost systematickou. Žalobce namítal, že osobní údaje účastníků majetkoprávních vztahů získal nahodile při výkonu vlastnických práv ke svému majetku, tedy že neprováděl žádné zpracování osobních údajů ve smyslu citovaného zákona, a proto nemá postavení správce. Systemizací se rozumí učlenění či uspořádávání nikoli opakování, jak usuzoval žalovaný. Závěr žalovaného je tedy zcela neodůvodněný, neboť žalovaný v řízení nikterak nezjišťoval, jakým způsobem žalobce nakládá s osobními daty. Úvaha o systematickém zpracovávání není ničím jiným než nezákonným správním uvážením, pro které není ve správním spisu žádný podklad.

Žalobce namítal i porušení práva na spravedlivý proces.

Porušení tohoto práva žalobce spatřuje v tom, že žalovaný upřel žalobci právo znát členy rozkladové komise a účastnit se zasedání této komise. Žalobce poukázal na to, že tím byla porušena zásada úzké součinnosti účastníků řízení s rozhodujícím správním orgánem podle ust. § 3 správního řádu. Zdůraznil, že rozkladová komise je orgánem, který se podle procesní normy (ust. § 61 odst. 2 správního řádu) účastní na správním řízení a účastníkovi nelze znemožnit uplatnění práva namítat podjatosti jejich členů, nadto jedná-li se o účastníky správních orgánů.

Žalobce konečně namítal nezákonnost rozhodnutí pro vady rozhodnutí I. stupně, které neobsahuje odůvodnění, z čeho správní orgán dovodil, že žalobce je správcem zpracovávajícím osobní údaje. Takové odůvodnění poskytl až žalovaný v rozhodnutí o rozkladu, ačkoli v dané věci měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a nikoli potvrdit, jestliže bylo v rozporu s ust. § 47 odst. 1 a 3 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí Úřadu jako správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný správní orgán uvedl, že se s tvrzením žalobce, že předmětným jednáním pouze plnil své povinnosti podle ustanovení zákona o obcích, dostatečně vypořádal, a to jak Úřad v rámci odůvodnění v rozhodnutí v I. stupni, tak i předseda Úřadu v řízení rozkladovém. Žalovaný je toho názoru, že pokud žalobce plní povinnost dle ust. § 16 odst. 1 písm. e), odst. 3 a § 17 zákona o obcích, je jeho jednání v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., avšak vzhledem k tomu, že uveřejněním usnesením rady a zastupitelstva města obsahujících osobní údaje osob, o nichž bylo jednáno na zasedání těchto orgánů, získali přístup k těmto údajům všichni uživatelé internetu, je nutno dojít k závěru, že soukromý život osob uvedených v usnesení byl nebo mohl být publikováním jejich osobních údajů narušen. Pokud pak žalobce plní svoje povinnosti podle ust. § 97 zákona o obcích, dochází vždy ke zpřístupnění určitých informací nevymezenému okruhu osob a povinností žalobce je zajistit při jejich zpřístupnění dodržování zákona o ochraně osobních údajů. I při plnění žalobcem uváděných povinností je vždy jeho další zákonnou povinností dodržovat ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. Žalovaný má zato, že vlastní zjištění Úřadu, která byla podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty jsou způsobilé být podkladem i pro rozhodnutí o pokutě, i když nebyly získány v průběhu kontroly podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Oprávnění kontrolujících za žalovaného je dáno ust. § 37 zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce byl se všemi podklady rozhodnutí seznámen a v průběhu správního řízení je nijak nezpochybnil. Součástí spisového materiálu jsou zápisy ze

zasedání orgánů města v podobě, v jaké byly dne 19.3.2004 dostupné na předmětných internetových stránkách. Vzhledem k povaze věci ani nebylo možné jednoznačně zjistit, po jakou dobu ke zveřejňování usnesení orgánů města na internetových stránkách docházelo, neboť k vložení všech zde zveřejněných usnesení mohlo dojít kdykoliv. Vzhledem k tomu, že žalobce na internetových stránkách zveřejnil všechna usnesení z jednání svých orgánů přijatá od roku 1998, žalovaný se zabýval z důvodu účinnosti zákona č. 101/2000 Sb. pouze usneseními přijatými od roku 2002. Podstatné je zjištění, že 19.3.2004 byla na internetových stránkách dostupná usnesení ze zasedání zastupitelstva a rady města obsahující osobní údaje. Jednání žalobce je dle žalovaného v rozhodnutí náležitě vymezeno a skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí jsou v odůvodnění tohoto rozhodnutí také dostatečně vymezeny. Žalobce byl nahlížením do spisu včas a řádně seznámen s podklady pro rozhodnutí. Otázka vlastnictví či provozování předmětných internetových stránek je pro posouzení jednání žalobce nepodstatná.

Pokud jde o lhůtu pro zaplacení pokuty, ta dle žalovaného není stanovena žádným zvláštním právním předpisem, proto správní orgán při jejím stanovení postupuje na základě § 47 odst. 2 správního řádu podle volného uvážení, přičemž stanovená lhůta musí být reálně splnitelná. S ohledem na analogické ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, které stanoví pro splnění uložené povinnosti obecnou lhůtu 3 dnů je zřejmé, že lhůta 15 dnů nijak nevybočuje z obvyklých mezí určených právním řádem České republiky. Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků nelze pro stanovení lhůty k plnění použít, neboť tento právní předpis není zvláštním zákonem ve smyslu § 47 odst. 2 správního řádu.

Ke zpracování osobních údajů osob, s nimiž vstupuje žalobce do různých právních vztahů sice primárně dochází na základě občanského zákoníku nebo obchodního zákoníka, avšak zvláštním zákonem, na jehož základě došlo ke zveřejnění předmětných osobních údajů, je zákon č. 128/2000 Sb. Zvláštním zákonem podle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. je každý zákon, na jehož základě správce zpracování osobních údajů provádí. V situaci, kdy žalobce postupuje podle zákona o obcích a rozhoduje o dispozicích se svým majetkem, musí na zasedání svých orgánů osobní údaje osob, které jsou smluvní stranou, projednat, utřídit a zpracovávat je, a to v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. Žalobce bezesporu určil účel zpracování osobních údajů, kterým bylo jejich zveřejnění, ostatně sám uvádí, že tak činí za účelem větší informovanosti občanů a obecně za účelem vstřícného přístupu k nim. Jako prostředek takového zpracování potom určil publikaci přijatých usnesení rady a zastupitelstva města, a tedy i v nich obsažených osobních údajů. Žalobce neshromažďoval předmětné osobní údaje nahodile, nechtěně, bez možnosti toto shromáždění předem ovlivnit, ale systematicky při správě svého majetku a dispozicích s ním. Tyto osobní údaje dále zpracovával a zveřejnil. Z uvedených důvodů je třeba žalobce považovat za správce osobních údajů osob, o jejichž záležitostech se jedná na zasedáních orgánů města.

K dalším námitkám žalovaný uvedl, že rozkladová komise je orgánem poradním, nikoli procesním a o postavení tohoto poradního orgánu byl žalobce informován přípisem z 15.7.2004 a důvody odmítnutí žádosti žalobce o účast na jednání rozkladové komise jsou dostatečně v tomto přípise vysvětleny. Názor žalobce je natolik extrémní, že k tomu, co žalobce namítá, neexistuje ani přímá judikatura. Žalovaný poukázal pouze na odbornou literaturu, podle které rozkladová komise nemá charakter orgánu s rozhodovací pravomocí a na základě ustáleného zvyku u všech ústředních orgánů je tvořena z význačných odborníků vědy i praxe, zpravidla z osob stojících mimo správní orgán, u něhož je zřízena. Stejně k postavení rozkladové komise argumentoval i Vrchní soud ve svém rozhodnutí SJS/410/1999, 6A 202/95. Žalobce tedy z důvodu poradního charakteru rozkladové komise nemohl být zkrácen na svých procesních právech, navíc měl možnost seznámit se se složením této komise. Žalobce byl informován o tom, kdy bude rozkladový orgán rozhodovat a před tímto datem mohl kdykoli nahlédnout do spisu. Zápis z jednání rozkladové komise byl

vyhotoven 28.7.2004 a v něm jsou uvedeni i přítomní či nepřítomní členové rozkladové komise. Žalobce měl tedy možnost seznámit se se složením rozkladové komise způsobem, který mu správní řád umožňuje. Vzhledem k poradnímu charakteru rozkladové komise bez rozhodovacích kompetencí je podle názoru žalovaného vyloučena aplikace ustanovení o vznášení námítky podjatosti, § 10 správního řádu.

Podle žalovaného je třeba odmítnout i argumentaci žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není co do otázky žalobce, jako správce osobních údajů, náležitě odůvodněno. Žalovaný poukázal na výrok rozhodnutí o uložení pokuty, kde je uvedeno, že žalobce je správcem osobních údajů ve smyslu ust. § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., což je ve spojení s definicí pojmu správce obsaženém v zákoně postačující spolu s dalšími skutkovými tvrzeními v rozhodnutí tak, že není třeba v odůvodnění rozebírat zákonné pojmové znaky správce. Má zato, že skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, stejně tak i úvahy správního orgánu jsou v odůvodnění správního orgánu I. stupně uvedeny v dostatečné míře, přičemž napadené rozhodnutí se podrobněji zabývá i tím, proč byl postup žalobce v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Tyto důvody však soud shledal pouze z podnětu jediné žalobní námítky, a to té, která směřuje do nedostatečného skutkového vymezení jednání žalobce, za které mu byla uložena pokuta.

Soud přisvědčuje žalobci v tom, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v napadeném rozhodnutí není protiprávní jednání náležitě vymezeno a popsáno tak, aby bylo zjevné, jakými konkrétními skutky, v jakém časovém rozmezí se žalobce dopustil porušení zákona, za které mu byla uložena pokuta .

Správním deliktem nemůže být porušení jakéhokoliv práva, ale porušení práva určitým způsobem kvalifikované, s určitým, jasným a přesným vyjádřením skutkových podstat deliktů při respektování zákazu retroaktivity v neprospěch odpovědné osoby. Jen upřesnění zákonných znaků správního deliktu je v souladu se zásadou zákonnosti (*nullum crimen, nulla poena sine lege*). I judikatura Nejvyššího správního soudu převzala názor Vrchního soudu v Praze vyjádřený v rozsudku ze dne 25.5.1998 č.j. 6 A 168/95-15, že při ukládání sankce za správní delikt je třeba, aby ve výroku byl *popsán skutek, za který je sankce ukládána, takovým způsobem, aby nemohl být zaměněn s jiným*. Zároveň však konstatovala, že nedostatek toho není důvodem pro zrušení rozhodnutí, je-li *vymezení protiprávního jednání obsaženo v odůvodnění rozhodnutí*. Ani takovou podmínku však rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v dané nesplňují. Z odůvodnění jejich rozhodnutí není přezkoumatelné jaké, byť jen rámcově identifikovatelné údaje a z jaké doby žalobce zveřejňoval na internetových stránkách v rozporu se zákonem tak, aby toto jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jeho jednáním, za které, pokud by se jej žalobce dopustil a bylo by povahově stejné, by mu případně mohla být rovněž uložena pokuta.

Z rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 17.5.2004 č.j. 12/04/SŘ-OSR je totiž zřejmé, že porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., se žalobce měl dopustit tím že, nedbal při zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona práva na ochranu soukromého a osobního života subjektů údajů. Toto protiprávní

jednání žalobce bylo vymezeno a popsáno tak, že žalobce pravidelně zveřejňoval blíže neuvedená usnesení Rady a Zastupitelstva města v úplném znění, v němž byla přijata, tedy včetně osobních údajů osob, o jejichž záležitostech bylo na zasedáních orgánů města jednáno. Správní orgán I. stupně sice uvedl, že zveřejněná usnesení obsahují osobní údaje účastníků majetkoprávních vztahů s městem tj. zájemců o koupi, nájem nebo směnu pozemku a zájemců o koupi rodinného domu, a to v rozsahu jméno, příjmení a adresa trvalého bydliště, nicméně žalobcovy jednání blíže nespecifikoval, o jaká usnesení se jednalo a ve které době byla přijata. Dále uvedl, že zveřejněná usnesení obsahují osobní údaje žadatelů o uzavření dohody, o splátkách pohledávek z nezaplaceného nájemného a žadatelů o zpětvzetí návrhu na přivolání soudu k výpovědi z nájmu bytu z důvodu nezaplacení nájemného, a to v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a výše dlužné částky. U žadatelů o změnu splátkového kalendáře vyplývajícího z dohody o splátkách pohledávek z nezaplaceného nájemného a u žadatelů o prominutí poplatku z prodlení jsou ve zveřejněných usnesení uvedeny jejich osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, adresa jejich trvalého bydliště a v druhém případě také výše poplatku z prodlení. Zveřejněná usnesení dále obsahují osobní údaje zájemců o výměnu bytů ve vlastnictví města a zájemců o uzavření nájemní smlouvy k bytu, a to v rozsahu jméno, příjmení, adresa trvalého bydliště a v druhém uvedeném případě i adresa bytu, který má být předmětem nájemní smlouvy. Takové vymezení skutkového jednání žalobce však nepostačuje. Z uvedeného vymezení skutkového jednání žalobce totiž věcně a časově nevyplývá, z jakých zasedání zastupitelstva a schůzí rady obce (a pokud ze všech , pak v jakém časovém úseku) měly být osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů zveřejněny. Soud sice může přisvědčit vyjádření žalovaného k podané žalobě, že vzhledem k povaze věci nebylo možné zjistit, po jakou dobu trvalo protiprávní jednání žalobce, avšak součástí spisového materiálu jsou datované zápisy ze zasedání Zastupitelstva a Rady města v podobě, v jaké byly dne 19.3.2004 dostupné na předemných internetových stránkách , proto šlo zejména o věcný rozsah jednání žalobce, z něhož by byl dovoditelný i časový rozměr jednání žalobce. Věcně a časově šlo jistě jednání žalobce, aby nebylo zaměnitelné s jiným jeho jednáním, vymezit z toho, jaké zápisy z jakých zasedání Zastupitelstva a schůzí Rady města byly k datu zjištění protiprávního jednání žalobce zveřejněny na předemných internetových stránkách tak, aby bylo zcela najisto postaveno, za jaká skutková jednání lze žalobce postihnout a zda předemná pokuta je svou výší přiměřená rozsahu protiprávního jednání žalobce. Jedině identifikace usnesení ze zasedání orgánů města musela vést správní orgán k závěru, co bylo jejich obsahem a umožňovala průkazně učinit závěr, o jakých záležitostech se na těchto zasedáních jednalo a jaké osobní informace či údaje byly tedy prostřednictvím těchto usnesení neprávem zveřejněny. Jednání žalobce tedy bylo proto možné vymezit např. poukazem na označení usnesení s konkrétním číslem proběhlé schůze Rady města konané určitého dne, tedy specifikovaného datem konání schůze, či označením konkrétního usnesení ze zasedání Zastupitelstva města , označeného číslem zasedání a konaného rovněž v určitý den, aniž by muselo dojít k uvedení konkrétních účastníků majetkoprávních či jiných vztahů a konkrétních informací, které byly obsahem zápisu a jichž se toto zveřejnění týkalo. Tím by bylo alespoň rámcově , byť i jen časově (pomocí dat a čísel usnesení) náležitě specifikováno protiprávní jednání žalobce tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným jednáním žalobce , pro které by , pokud by žalobce ve své činnosti pokračoval, pravděpodobně se shodným obecným popisem „zveřejňování osobních dat účastníků majetkoprávních vztahů“, případně mohla být žalobci znovu uložena pokuta. Vzhledem k tomu, že uvedená skutková podstata zahrnuje více možných jednání kvalifikovaných jako porušení zákona, musí být v rozhodnutí o uložení sankce jednoznačně uvedeno, které jednání z uvedených možných je sankcionováno (alespoň odkazem na předemné usnesení orgánů

města), jinak je toto rozhodnutí z hlediska věcného i časového rozsahu protiprávního konání žalobce nepřezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Soud je toho názoru, že i přes uvedenou vadu řízení spočívající v nedostatečném vymezení protiprávních jednání žalobce, je v daném případě *povaha* jednání, které mu je vytýkáno jako skutková podstata správního deliktu, nesporná, což umožňuje, aby se i přes důvody vedoucí ke zrušení správních rozhodnutí soud zabýval i ostatními námitkami proti povaze tohoto jednání a proti postupu správce daně. Žalobce totiž nepopírá zveřejňování osobních údajů, když v žalobě přisvědčuje tomu, že obecně přijatá usnesení ze zasedání zastupitelstva obce a rady v dobré víře zveřejňoval na internetových stránkách, přičemž však jen jednostranně posuzuje své jednání z hlediska práv všech osob na svobodný přístup k informacím.

Žalobce je orgánem územní samosprávy, neboť je obcí (§ 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích).

V čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") je státním orgánům a orgánům územní samosprávy stanovena povinnost "přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti".

Z tohoto ustanovení Listiny vychází zákon č. 106/1999 Sb. ,o svobodném přístupu k informacím, který mezi povinné subjekty k poskytování informací řadí i orgány územní samosprávy. Nicméně též zákon v ust. § 2 odst. 3 stanoví, že se tento zákon nevztahuje na poskytování osobních údajů a informací podle zvláštního právního předpisu .Obecně lze tedy přisvědčit žalobci v tom, že zveřejňování zápisů o jednání rady a usnesení rady platné zákony nebrání, samozřejmě s přihlédnutím k již zmíněnému ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Na poskytování osobních údajů a informací dopadá zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů , který upravuje ochranu osobních údajů o fyzických osobách, práva a povinnosti při zpracování těchto údajů a stanoví podmínky , za nichž se uskutečňuje jejich předávání do jiných států (§ 1) Tento zákon se dle ust. § 3 vztahuje na osobní údaje, které zpracovávají mimo jiné i orgány územní samosprávy, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

Jedním z těchto zvláštních předpisů je zákon č., 128/2000 Sb. , o obcích, v platném znění (dále jen "zákon o obcích"). Zastupitelstvo města a rada města, jako orgány s pravomocí rozhodovat o záležitostech patřících do samostatné působnosti města ve smyslu § 84 odst. 1 a § 102 odst. 2 a 3 zákona č. 128/2000 Sb. , o obcích (obecní zřízení) jsou oprávněny na svém zasedání projednávat otázky dispozic s majetkem města i otázky týkající se nájmu bytů ve vlastnictví města, a to včetně způsobů vymáhání dlužného nájemného. Při projednávání těchto záležitostí mají na základě zvláštních zákonů povinnost účastníky právních vztahů identifikovat, a proto mohou podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. , o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, zpracovávat osobní údaje dotčených osob i bez jejich souhlasu. Obec o činnosti orgánů obce informuje podle § 97 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) občany na zasedáních zastupitelstva města a dále jiným způsobem v místě obvyklým. Je třeba rozlišit dvojí přístup při poskytování informací ze zápisů a usnesení zastupitelstva a rady, a to jednak informování občanů na zasedáních zastupitelstva a nahlížení do dokumentů okruhem osob definovaných v zákoně o obcích a jednak jejich zpřístupnění jiným způsobem dalším osobám. Tímto jiným způsobem může být právě publikace přijatých usnesení v místním tisku nebo na internetových stránkách města. Město je dále povinno poskytovat informace občanům, kteří o ně požádají na základě zákona č. 106/1999 Sb.,o svobodném přístupu k informacím. V obou uvedených případech dochází

ke zpřístupnění informací obsažených v usnesení rady města neomezenému okruhu osob a povinností města je tedy zajistit dodržování zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů když při poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. je tato povinnost výslovně uvedena v ustanovení § 2 odst. 3.

V dané věci vzhledem k tomu, že usnesení rady a zastupitelstva města obsahující osobní údaje byla publikována na internetových stránkách města a tím získali přístup k těmto osobním údajům všichni uživatelé Internetu, tedy neomezený okruh osob (nejen osoby vymezené zákonem č. 128/2000 Sb. v ustanovení § 16 a § 17), je nutno dojít k závěru, že soukromý život osob, o nichž bylo jednáno na zasedání rady a zastupitelstva města, byl publikováním jejich osobních údajů narušen. Právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv, zakotveným v ustanovení čl. 10 odst. 2 zákona č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. Cílem ochrany tohoto práva je zamezit jakýmkoli škodlivým zásahům do soukromí osob, ať již ze strany soukromých subjektů nebo veřejné moci. V oblasti ochrany osobních údajů se toto ústavně zakotvené právo promítá právě do § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Pokud jiné fyzické osoby, než osoby uvedené v § 16 a § 17 zákona o obcích a osoby právnické chtějí získat informace o jednání orgánů obce na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, pak při dodržování ustanovení § 2 odst. 3 tohoto zákona při poskytnutí informace ze zápisu o jednání zastupitelstva a rady podle zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba osobní údaje v těchto zápisech obsažené omezit nebo anonymizovat.

Osobní údaje vyskytující se v usneseních zastupitelstva a rady jsou nepochybně výstupem z projednání záležitostí obce včetně majetkových dispozic v rámci jejich samostatné působnosti obce. Za uvedeným účelem (projednání majetkových vztahů, dispozic, finančních úhrad) obec nejenže shromažďuje údaje týkající se prodávaných, pronajatých věcí a nemovitostí, ale i osobní údaje občanů obce či jiných osob v souvislosti se správou majetku a s jeho nakládáním. Z tohoto pohledu je uvedené osobní údaje třeba považovat za výsledek systematického shromažďování osobních údajů a jejich ochrana v zápisech a usneseních podléhá režimu zákona o ochraně osobních údajů.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že ve smyslu shora uvedené působnosti a činnosti obce jako orgánu územní samosprávy je žalobce v rámci plnění úkolů takového orgánu správcem osobních údajů, tyto údaje systematicky zpracovává, a proto je také dle § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. povinen si počínat tak, aby při zpracování osobních údajů dbal práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu a je tím, kdo nese sankční odpovědnost za případné porušení uvedené povinnosti. Tím není narušeno plnění jeho povinnosti podle § 16 odst. 3 a § 17 zákona o obcích a podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Plnění těchto povinností je však třeba posuzovat ve smyslu celé platné právní úpravy o poskytování informací a v duchu zásady proporcionality ochrany práv. Zákon č. 106/1999 Sb., ust. § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., za jehož porušení je žalobce sankcionován, a zákon o obcích v ustanoveních výše zmíněných totiž proporcionalně garantují jak právo na svobodný přístup k informacím a tomu odpovídající povinnost obcí poskytovat informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny Základních práv a svobod, tak i právo na ochranu soukromého a rodinného života zakotvené v čl. 10 odst. 2 Listiny.

Soud nepřisvědčil žalobci dále v tom, že správní orgány v dané věci nebyly oprávněny uložit žalobci pokutu z toho důvodu, že podkladem pro sankční řízení nebyla kontrola provedená podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole.

V dané věci ze správního spisu vyplývá, že podkladem pro zahájení řízení o uložení sankce žalobci byla vlastní zjištění Úřadu z internetových stránek žalobce (, o tom, že žalobce uveřejňoval usnesení Rady a Zastupitelstva města . s osobními údaji osob, ohledně jejichž záležitostí tyto orgány jednaly na svých zasedáních. Z povahy věci – zveřejňování osobních údajů na internetových stránkách a z pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů, jehož postavení, činnost, práva a povinnosti při kontrolní činnosti jsou vymezeny v ust. § 28- 43 cit. zákona, vyplývá, že tento Úřad je specifickým dozorovým orgánem zřízeným pro oblast státního dohledu nad ochranou osobních údajů, k tomu je nadán pravomocemi, které uplatňuje jak v rámci kontrolní činnosti, tak i v rámci ostatního dohledu nad dodržováním zákona ze své úřední moci. To vyplývá z ust. § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého Úřad provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem, z ust. § 31 zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého kontrolní činnost Úřadu se provádí na základě kontrolního plánu nebo *na základě podnětů a stížností* a z ust. § 29 odst. 1 písm. f) cit. zákona, podle něhož projednává přestupky a jiné správní delikty a uděluje pokuty podle tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že za kontrolní činnost ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. je považována nejen kontrolní činnost řídicí se ustanoveními zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, nýbrž i činnost vykonávaná v rámci působnosti Úřadu podle zákona č. 101/2000 Sb., tj. i na základě podnětů a stížností občanů. O tom svědčí i právní úprava daná § 43 cit. zákona, který stanoví, že oprávnění a povinnosti kontrolujících a kontrolovaných osob se řídí zvláštním právním předpisem (pod čarou je v poznámce odkaz na zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole), *pokud tento zákon nestanoví jinak*. Pokud tedy žalovaný dle svého vyjádření k žalobě zahájil řízení o uložení pokuty na základě kontrolních zjištění učiněných v souvislosti s prověřováním podnětu na porušení zákona, pak vykonával kontrolní činnost ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb. Soud je nad rámec uvedených skutečností rovněž toho názoru, že Úřad má dostatek pravomocí k provádění dohledu nad dodržováním povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. i z úřední povinnosti (viz. § 29a odst. 1 písm. a) cit. zákona), neboť byl k takovému účelu zřízen. Z podkladů správního řízení také vyplývá, že žalobci byla dána možnost v předmětném řízení uplatnit veškerá svá procesní práva, zejména vyjádřit se předmětu řízení a účinně chránit své zájmy a to od okamžiku doručení o oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty do vydání rozhodnutí včetně seznámení se s podklady správního řízení.

Námítky týkající se lhůty a způsobu plnění rovněž nebyly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí neboť nemají oporu v zákoně. Předně uplatněná námitka lhůty je nerelevantní v tom, že stanovení lhůty k plnění ve správním rozhodnutí je obligatorní náležitostí z hlediska vykonatelnosti rozhodnutí, její nedostatek nemá vliv na věcný obsah rozhodnutí a je odstranitelný např. dodatečně zvláštním samostatným správním rozhodnutím. Proto nedodržení podmínky délky lhůty k plnění, ne kratší než stanoví zvláštní právní předpis by v případě, kdy by k takovému porušení délky lhůty došlo, neznamenal vadu, která by měla vliv na zákonitost rozhodnutí v meritu věci. Soud sice nemůže přitakat vyjádření žalovaného, že zákon č. 337/1992 Sb. nelze jako zvláštní zákon použít při stanovení délky lhůty k plnění, když tento zákon v ust. § 46 odst. 7 zákona č. 101/2000 Sb. stanoví, že pokutu vybírá Úřad a vymáhá územní finanční orgán podle zvláštního právního předpisu, přičemž zákon odkazuje na zákon č. 337/1992 Sb. Z uvedeného ustanovení je totiž zřejmé, že zákon o správě daní a poplatků se užije i v případě vybrání pokuty (tedy placení) a nikoliv jen pro případ vymáhání. Soud však přesto neshledal v zákoně oporu pro tvrzení žalobce, že lhůta má podle zákona č. 337/1992 Sb. činit 30 dnů. Tato lhůta není stanovena v ust. § 37 cit. zákona týkající se ukládání pokut, není stanovena v ust. § 32 o náležitostech rozhodnutí a podle ust. § 14 odst. 1 cit. zákona se rovněž stanoví lhůta přiměřená. Jiné lhůty splatnosti dle zákona č. 337/1992 Sb. nelze per analogiam na daný případ aplikovat, když sledují zvláštnosti vyměření

daně pro podmínky daňového řízení, což je zřejmé z ust. § 46 odst. 4 a odst. 7 cit. zákona. Soud proto neshledal vady řízení ve stanovení lhůty k plnění do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o pokutě, když považuje za tuto lhůtu za reálně splnitelnou a tím přiměřenou z hlediska správního uvážení správního orgánu. Rovněž způsob platby bezhotovostním převodem je jedním z možných zákonných způsobů, a proto jeho užití v rozhodnutí o pokutě není omezením žalobce, nýbrž stanovením způsobu platby připuštěným zákonem, a proto ani v tomto směru nejde o vybočení z mezí správního uvážení. .

Soud konečně neshledal ani důvodnou žalobní námitku porušení práva na spravedlivý proces toliko z důvodu odepření práva žalobce znát členy rozkladové komise a účastnit se jejího zasedání. Žalobce je účastníkem řízení, o jehož právech, povinnostech či právech chráněných zájmech je rozhodováno ve správním řízení správním orgánem (§ 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení) a žalobce jako účastník řízení je nadán všemi procesními právy s řízením souvisejícími, avšak pouze v tom rozsahu, pokud vedou ke *správnímu rozhodování*. Rozkladová komise je poradním orgánem, který není nadán rozhodovací pravomocí, a proto pro rozšiřující výklad procesních práv účastníka řízení ve vztahu k tomuto orgánu tak obdobně, jako je tomu v ust. § 9 a 10 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (vyloučení pracovníka správního orgánu pro podjatost) nelze najít oporu, a to nejen ve znění , ale ani v teleologickém výkladu těchto zákonných ustanovení. Smyslem těchto ustanovení je totiž znalost pracovníka správního orgánu, který ve věci *rozhoduje* a možnost účastníka řízení mít vliv na objektivitu rozhodování tím, že účastník řízení upozorní na skutečnosti, pro něž by pracovník správního orgánu mohl být z projednávání věci vyloučen. Zákonný podklad proto nemá ani tvrzení žalobce , že odepření znalosti členů rozkladové komise a neúčast při jejím zasedání je v rozporu s ust. § 3 odst 2 , správního řádu, které je ustanovením týkajícím se součinnosti se správním orgánem , tedy orgánem s rozhodovací pravomocí. Z podané žaloby ostatně není zřejmá relevantnost této námitky ve prospěch žalobce, neboť žalobce ani netvrdí, z jakých důvodů se jej odepření součinnosti s rozkladovým orgánem v dané věci dotklo na jeho právech.

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., které spočívají v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů *ve vymezení protiprávního jednání* žalobce a podle § 78 odst. 4 s.ř.s věc vrátil k dalšímu řízení, v němž budou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Protože stejnou vadou trpělo i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, soud postupoval podle § 78 odst. 3 s.ř.s. a zrušil i rozhodnutí, které instančně napadenému rozhodnutí předcházelo.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť k takovému postupu měl dány podmínky podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu konkludentně souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a nadto soud rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení ten z účastníků, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce měl v dané věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2000,- Kč a v náhradě nákladů právního zastoupení advokátem. Náklady právního zastoupení činí za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) á 1.000,-Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. a za 2x režijní paušál á 75,-Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 2.150,-Kč.. Náklady řízení tedy celkem činí 4.150 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V Praze dne 28.února 2007

.....
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

4

